

ΝΥΧΤΕΡΙΝΗ ΛΙΓΩΝΙΑ

Τόσην ὥρα προσμένω στὸ κατώφλι—
Ἔλα! Διαβαίν' ἡ νύχτα. Μὴν ἀργεῖς!
Θὰ σπάση τ' οὐρανοῦ, καλή, τὸ τσώφλι,
Τὸ χρυσοπούλι νάβγη τῆς αὐγῆς—
Προσμένω τόσην ὥρα στὸ κατώφλι,
Ἔλα! Διαβαίν' ἡ νύχτα. Μὴν ἀργεῖς!

Βαθειὰ κοιμᾶται ὁ ἀνθισμένος κῆπος,
Νειρεύονται λουλούδια καὶ πουλιά,
Τὰ νανουρίζει τῆς καρδιάς μου ὁ χτύπος
Μετρῶντας τὰ χαμένα μας φιλιά—
Βαθειὰ κοιμᾶται ὁ ἀνθισμένος κῆπος,
Νειρεύονται λουλούδια καὶ πουλιά.

Μιὰ νύχτα κι' ἄλλη νύχτα δίχως χᾶδι,
Δίχως φιλί—κ' ἔτσι περνᾷ ἡ ζωὴ . . .
Στὸ αἰώνιο βυθιζόμαστε σκοτάδι
Καὶ πειὰ δὲν ἔχουμε ἄλλη ἀπολαβὴ—
Μιὰ νύχτα κι' ἄλλη νύχτα δίχως χᾶδι,
Δίχως φιλί—κ' ἔτσι περνᾷ ἡ ζωὴ . . .

Δὲν ξέρω γιατί ἀπόψ' ἔχω ἓνα φόβο
Πὼς δὲ θὰ ξαναρθῆς ποτέ σου πλειὰ
Κι' ὅλα τὰ κοιμισμένα μου ἄνθη κόβω
Νὰ σοῦ νεκροστολίσω τὰ μαλλιά—
Δὲν ξέρω γιατί ἀπόψ' ἔχω ἓνα φόβο
Πὼς δὲ θὰ ξαναρθῆς ποτέ σου πλειὰ!